

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: D. V.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, č. j. JMK 18256/2017, sp. zn. S-JMK 14344/2017/ODOS/Ša,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, č. j. JMK 18256/2017, sp. zn. S-JMK 14344/2017/ODOS/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ze dne 22. 11. 2016, č. j. MUH/100881/16/341, sp. zn. dop/9214/16/116 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že z nedbalosti dne 18. 5. 2016 v 17:15 hod. v obci Brumovice na místní komunikaci, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Uvedl, že blanketní odvolání podané zmocněnkyní žalobce nebylo ani na výzvu doplněno, takže žalobce nevymezil rozsah a důvody, pro něž napadá prvostupňové rozhodnutí. Dále zdůraznil, že se v přestupkovém řízení uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů, pročez nelze prvostupňovému správnímu orgánu vytýkat, že považoval svědecké výpovědi policistů za věrohodné. S ohledem na skutečnost, že nebyl přestupek spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem žádným technickým prostředkem zdokumentován, představovaly svědecké výpovědi policistů spolu se zpracovanou dokumentací jediné usvědčující důkazy.
3. K tomu žalovaný doplnil, že není nic výjimečného na tom, že si svědecké výpovědi policistů a obviněného z přestupku navzájem odporují. Podle názoru žalovaného postupoval prvostupňový správní orgán správně, pokud přiznal svědeckým výpovědím policistů vysokou míru věrohodnosti. V řízení totiž vystupovali jako úřední osoby, které nemají obecně zájem na výsledku řízení a silniční kontrolu provádějí pouze v rámci výkonu své služební povinnosti, a to v mezích zákona. Z provedeného dokazování nijak nevyplývá, že by z jejich strany probíhala silniční kontrola nestandardním způsobem. Z toho důvodu dospěl žalovaný k závěru, že bylo na základě svědeckých výpovědí policistů a dalších podkladů založených ve spisu spolehlivě prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil.

III. Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl ve výroku prvostupňového rozhodnutí uveden údaj o bodovém postihu. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které má záznam stanoveného počtu bodů povahu sankce, která je jednou z obligatorních náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Kromě toho nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí v souladu se zákonem uvedeno, zda se žalobce přestupku dopustil ve formě nedbalosti vědomé či nevědomé. Tyto nedostatky mají podle názoru žalobce za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro

nesrozumitelnost, přičemž jej mohou v budoucnu poškodit nejen v rámci související evidence spáchaných přestupků, ale také hledání zaměstnání a využívání pojišťovacích služeb (např. od Motoristické vzájemné pojišťovny). Dále žalobce namítal, že spáchání přestupku nebylo spolehlivě prokázáno, přičemž byly ve svědeckých výpovědích policistů značné rozpory. Žalobce navíc vlastní vozidlo s neobvyklou barvou interiéru, což mohlo v kombinaci se světlým oblečením vyvolat u policistů dojem, že není připoután. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v rámci svého vyjádření předně připomněl, že žalobce neměl během správního řízení ve vztahu ke skutkovému stavu věci žádné výhrady a prostřednictvím své zmocněnkyně podal pouze blanketní odvolání. Z toho důvodu by mělo být podle názoru žalovaného přihlédnuto k tomu, že řízení před soudem rozhodujícím ve správním soudnictví nemá suplovat přezkumnou činnost odvolacího orgánu. Žalobce měl své námitky uplatnit nejpozději v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Kromě toho žalovaný uvedl, že bylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi policistů, které byly navzájem konzistentní. Co se týče namítané absence údaje o bodovém postihu a konkrétní formě zavinění z nedbalosti, nejedná se podle názoru žalovaného o obligatorní náležitosti rozhodnutí o přestupku. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

6. Ve správním spisu se nachází ručně a strojově sepsané oznámení přestupku, úřední záznam a fotodokumentace žalobce a jeho vozidla během provedení silniční kontroly. Z těchto podkladů vyplývá, že byl žalobce policejní hlídkou zastaven a kontrolován, protože nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Na místě se spácháním přestupku nesouhlasil a oznámení přestupku odmítl podepsat. Na sobě měl bílé tričko a tmavý propínací svetr, který byl způlky rozepnutý. Kromě toho je ve správním spisu založena rovněž evidenční karta řidiče. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz, proti kterému podal žalobce v zákonné lhůtě odpor.
7. Z toho důvodu bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 3. 11. 2016, ke kterému se za žalobce na základě plné moci dostavila jeho zmocněnkyně V. Ř.. V průběhu správního řízení bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů nrap. M. H. a prap. A. V. Oba v rámci svědecké výpovědi v souladu s policejní dokumentací potvrdili, že v silničním provozu spatřili vozidlo žalobce, který nebyl za jízdy připoután, aniž by byla zhoršena viditelnost. Prap. V. si již podrobnosti polohy vozidel kvůli časovému odstupu nevybavil.
8. Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán vycházel ve vztahu k prokázání viny žalobce ze svědeckých výpovědí policistů, které považoval v kontextu policejní dokumentace za

věrohodné. Zejména připomněl, že policisté vystupovali během silniční kontroly a podání svědecké výpovědi v postavení úřední osoby, která nemá na rozdíl od žalobce žádný zájem na výsledku řízení. Podle názoru prvostupňového správního orgánu tak bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
10. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
12. Žaloba **není důvodná**.
13. Krajský soud předně ve vztahu k vyjádření žalovaného k žalobě uvádí, že nelze považovat námitky nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí a nedostatečného zjištění skutkového stavu věci za nedůvodné pouze proto, že byly uplatněny až v řízení před soudem. Je totiž třeba reflektovat ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které se v přestupkovém řízení neuplatňuje zásada koncentrace řízení, ale plné jurisdikce. To znamená, že krajský soud je povinen jednotlivé žalobní námitky věcně posoudit bez ohledu na skutečnost, zda byly během odvolacího řízení vzneseny či nikoliv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Na druhou stranu je podle názoru krajského soudu vhodné doplnit, že procesní strategie žalobce spočívající v pasivitě během správního řízení může mít za následek nejen omezený přezkum prvostupňového rozhodnutí odvolacím správním orgánem, ale také oslabení věrohodnosti dodatečně vznesených námitek.
14. Žalobce pak v žalobě namítal, že nebyl ve výroku prvostupňového rozhodnutí uveden údaj o bodovém postihu, přestože se jedná o sankci, která je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Krajský soud k tomu uvádí, že záznam o stanoveném počtu bodů má sice podle judikatury sankční povahu, nejedná však o sankci ve smyslu dnes již neplatného ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Z toho důvodu se nejedná ani o náležitost, který by musela být ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena. Stejný názor vyslovil rovněž Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze

dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: „Kasační soud však již v minulosti dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu (ani jiná platná právní úprava), neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí.“

15. Kromě toho žalobce namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje rovněž údaj o konkrétní formě zavinění z nedbalosti (vědomé nebo nevědomé). S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. V tomto ohledu je totiž nutné vycházet z dikce již odkazovaného ust. § 77 zákona o přestupcích, ve kterém sice byla jako jedna z obligatorních náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku stanovena forma zavinění neboli rozlišení mezi úmyslem a nedbalostí. To ovšem neznamená, že by z toho vyplývala povinnost správních orgánů uvádět údaj o tom, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou. Stejný závěr ostatně vyplývá také z okolností přijetí novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., která formu zavinění jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí o přestupku do právního řádu zakotvila. Pro případné posouzení přestupkové bezúhonnosti je totiž rozhodné pouze rozlišení mezi zaviněním úmyslným a z nedbalosti. Obdobným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, když judikoval, že: „Ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.“
16. Za důvodnou poté krajský soud nepovažoval ani námitku ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. Naopak podle jeho názoru správní orgány přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, proč považovaly svědecké výpovědi policistů v kontextu ostatních listin založených ve spisu za dostatečný podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Co se týče skutkové podstaty přestupku řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu, krajský soud k tomu uvádí, že se stejně jako v případě nedání přednosti v jízdě či telefonování za jízdy jedná o druh přestupku, který je pozorovatelný „pouhým okem“ (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 As 108/2015 – 19, a ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 As 273/2016 – 45). Nelze zajisté vyloučit, že policisté mohou provádět cílenou kontrolu vozidel způsobem, kdy se zaměří na postihování konkrétního druhu přestupku.
17. V projednávané věci se však jednalo o jinou situaci, neboť policisté spatřili vozidlo žalobce bezprostředně v silničním provozu, aniž by měli objektivně možnost pořídit v tak krátkém časovém intervalu jakýkoliv obrazový záznam přestupkového jednání žalobce. V této souvislosti je pak nutné přisvědčit argumentaci správních orgánů, že je věrohodnost svědeckých výpovědí policistů odvozována od toho, že v řízení vystupují v pozici úřední osoby, která nemá osobní zájem na výsledku řízení. Mohou samozřejmě nastat případy, kdy je policista na výsledku řízení z různých důvodů zainteresován, o čemž může svědčit například osobní vztah k obviněnému z přestupku

či nestandardní postup během provádění silniční kontroly apod. V nyní projednávané věci však v tomto ohledu nevyšla najevo žádná pochybnost a ani žalobce nestrannost policistů nenamítal (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63).

18. Žalobce sice argumentoval značnými rozpory ve svědeckých výpovědích policistů, ale svá tvrzení nijak nekonkretizoval. Z protokolu o ústním jednání naopak vyplývá, že se skutkové verze policistů v podstatných okolnostech spáchání přestupku a provedení silniční kontroly vozidla žalobce shodovaly. Stejně tak krajský soud vyhodnotil jako spekulativní a nepodloženou námitku, že ke zmatení policistů mohlo dojít vlivem světlé barvy interiéru žalobcova oblečení a vozidla, neboť se jedná o tvrzení, které nebylo nijak doloženo a nemá ani oporu v provedeném dokazování. Z fotodokumentace založené ve správním spisu naopak vyplývá, že vozidlo mělo čirá skla a žalobce měl na sobě skutečně tričko bílé barvy, jak uvedl ve své výpovědi zasahující policista nprap. H., a přes ně polorozepnutý tmavý propínací svetr. Tvrzení téhož policisty, že bylo nepřehlédnutelné, že řidič nebyl připoután, je tedy podloženo i obrazovým materiálem.
19. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. listopadu 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

